Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus)

3. september 2025*

Digiteenused – Määrus (EL) 2022/2065 – Väga suureks digiplatvormiks määramine – Õigusvastasuse vastuväide – Määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 – Õiguskindlus – Võrdne kohtlemine – Proportsionaalsus – Põhjendamiskohustus

Kohtuasjas T-348/23,

Zalando SE, asukoht Berliin (Saksamaa), esindajad: advokaadid R. Briske, K. Ewald, L. Schneider ja J. Trouet,

hageja,

keda toetab

Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh), asukoht Berliin, esindajad: advokaadid R. van der Hout ja V. Lemonnier,

menetlusse astuja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Armati, L. Wildpanner ja P.-J. Loewenthal,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Parlament, esindajad: U. Rösslein, M. Menegatti ja G. Bartram;

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: E. Sitbon, N. Brzezinski ja M. Moore,

ning

European Information Society Institute o.z. (EISi), asukoht Košice (Slovakkia), esindaja: advokaat M. Husovec,

menetlusse astujad,

ÜLDKOHUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

koosseisus: president K. Kowalik-Bańczyk (ettekandja), kohtunikud E. Buttigieg, G. Hesse, I. Dimitrakopoulos ja B. Ricziová,

kohtusekretär: ametnik S. Spyropoulos,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 6. märtsi 2025. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Hageja Zalando SE palub ELTL artikli 263 alusel esitatud hagis tühistada komisjoni 25. aprilli 2023. aasta otsus C(2023) 2727 final, millega tema platvorm Zalando määrati Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) 2022/2065 artikli 33 lõike 4 alusel väga suureks digiplatvormiks (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

Vaidluse taust

2 Hageja peab veebipoodi, mis on kättesaadav eelkõige veebisaidil www.zalando.de ja vastavatel teiste riikide tippdomeeninimedega URL-aadressidel. See veebipood turustab moe- ja ilutooteid. Poe kliendid võivad osta tooteid, mida hageja kas müüb otse müügiteenuse „Zalando Retail“ raames või mida müüvad programmis Partner Programm osalevad kolmandast isikust müüjad.

3 Hageja avaldas 17. veebruaril 2023 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. oktoobri 2022. aasta määruse (EL) 2022/2065, mis käsitleb digiteenuste ühtset turgu ja millega muudetakse direktiivi 2000/31/EÜ (digiteenuste määrus) (ELT 2022, L 277, lk 1), artikli 24 lõike 2 alusel oma veebisaidil www.zalando.de kaks arvu, mis vastavad Zalando platvormi aktiivsete teenusesaajate kuu keskmisele arvule (edaspidi „KKA“) Euroopa Liidus. Esiteks avaldas ta, et selle platvormi KKA tervikuna (st koos Zalando Retaili ja Partner Programmiga) oli 83,341 miljonit. Teiseks avaldas ta, et kuna Partner Programmi raames turustatud toodete brutoväärtus moodustas 37% kõigi sellel platvormil turustatavate toodete brutoväärtusest, vastas selle platvormi KKA 37%-le 83,341 miljonist ja oli seega 30,836 miljonit.

4 Euroopa Komisjon edastas esiteks 22. veebruaril 2023 hagejale oma esialgsed järeldused, mille kohaselt Zalando platvorm vastab tingimustele, mis peavad olema täidetud, et teda saaks määrata väga suureks digiplatvormiks vastavalt määruse 2022/2065 artikli 33 lõikele 4. Täpsemalt leidis ta, et arvesse tuleb võtta kõiki selle platvormi aktiivseid teenusesaajaid, mitte ainult teenusesaajate osakaalu, mis vastab Partner Programmi kaudu toimunud müügi brutoväärtuse osakaalule. Ta järeldas sellest, et KKA ületas nimetatud määruse artikli 33 lõikes 1 ette nähtud 45 miljoni künnise.

5 Teiseks teavitas komisjon kooskõlas määruse 2022/2065 artikli 33 lõikega 4 Saksamaa Liitvabariiki oma kavatsusest määrata Zalando platvorm väga suureks digiplatvormiks.

6 27. veebruaril 2023 teatas Saksamaa Liitvabariik komisjonile, et tal ei ole märkusi.

7 1. märtsil 2023 esitas hageja komisjonile oma seisukohad komisjoni esialgsete järelduste kohta. Ta märkis, et viimane peab Zalando platvormi teenusesaajaid arvesse võtma üksnes juhul, kui see platvorm on „digiplatvorm“ määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses. Ta märkis sellega seoses, et Zalando platvorm on digiplatvorm üksnes Partner Programmi osas. Sellest tulenevalt leidis ta, et komisjon pidi arvesse võtma üksnes teenusesaajate osakaalu, mis vastab kolmandast isikust müüjate müügi brutoväärtuse osakaalule Partner Programmi raames. Ta järeldas sellest, et Zalando platvormi KKA oli 30,836 miljonit ja oli seega väiksem nimetatud määruse artikli 33 lõikes 1 ette nähtud 45 miljoni künnisest.

8 Vaidlustatud otsuses leidis komisjon, et eelkõige määruse 2022/2065 põhjendusest 77 ja artikli 3 punktidest b ja p nähtub, et mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ hõlmab kõiki teenusesaajaid, kes asjaomast platvormi tegelikult kasutavad, eelkõige puutudes kokku sellel platvormil levitatava teabega, ning et see ei piirdu isikutega, kes seal tehinguid teevad. Sellega seoses tõdes ta, et hageja enda otse turustatavad tooted kuvatakse koos kolmandast isikust müüjate turustatavate toodetega, ilma et kasutajaliideses oleks võimalik neid kahte eristada. Selle kohta märkis ta, et kolmandast isikust müüjate ja hageja turustatavaid tooteid võidakse kuvada samadel veebilehtedel ning kui kolmandast isikust müüjad ja hageja turustavad samu, kuid eri suurust või värvi tooteid, siis muutub müüja isik nähtavaks alles pärast seda, kui teenusesaaja valib asjaomase toote suuruse või värvi.

9 Seetõttu järeldas komisjon, et teenusesaajate hulgast ei ole võimalik kindlaks teha neid, kes puutusid kokku üksnes hageja tooteid puudutava teabega, ja neid, kes puutusid kokku üksnes kolmandast isikust müüjate tooteid puudutava teabega. Ta järeldas sellest, et hageja pidi seetõttu arvutama arvu 30,836 miljonit, lähtudes arvust 83,341 miljonit, ja tuginema kriteeriumile, mis seisneb kolmandast isikust müüjate saadud müügitulu osakaalus. Komisjon leidis aga, et see kriteerium ei ole sobiv, kuna selle kohaldamisel jäetakse välja teenusesaajad, kes vaatamata sellele, et nad puutusid kokku kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega, ei ostnud lõpuks midagi või ostsid üksnes tooteid, mida turustas hageja. Komisjon märkis seega, et Zalando platvormi KKA oli 83,341 miljonit, mitte 30,836 miljonit, mistõttu tuleb see platvorm määrata väga suureks digiplatvormiks määruse 2022/2065 artikli 33 lõike 1 tähenduses.

Poolte nõuded

10 Hageja ja Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

11 Komisjon ja parlament paluvad Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

12 Euroopa Liidu Nõukogu ja European Information Society Institute o.z. (EISi) paluvad jätta Üldkohtul hagi rahuldamata.

Õiguslik käsitlus

13 Hageja põhjendab oma hagi sisuliselt kolme väitega, millest esimese kohaselt on rikutud määruse 2022/2065 artikli 2 lõikeid 1 ja 2, artikli 3 punkte g ja i ning artikli 33 lõikeid 1 ja 4, teise kohaselt on määruse artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes artikli 24 lõikega 2 õigusvastased ning kolmanda kohaselt on rikutud ELTL artiklit 296.

Esimene väide, mille kohaselt on rikutud määruse 2022/2065 artikli 2 lõikeid 1 ja 2, artikli 3 punkte g ja i ning artikli 33 lõikeid 1 ja 4

14 Esimeses väites leiab hageja, et komisjon rikkus määruse 2022/2065 artikli 2 lõikeid 1 ja 2, artikli 3 punkte g ja i ning artikli 33 lõikeid 1 ja 4, kui ta leidis ekslikult, et Zalando platvorm on väga suur digiplatvorm. See väide jaguneb kaheks osaks. Esimeses väiteosas väidab hageja, et see platvorm ei ole digiplatvorm, majutusteenus [määruse 2022/2065 eestikeelses versioonis ingliskeelse mõiste „hosting service“ vastena kasutatud mõiste „teabe talletamise teenus“ asemel on käesolevas kohtuotsuses kasutatud täpsemat vastet „majutusteenus“] ega vahendusteenus. Teises väiteosas leiab ta, et selle platvormi KKA oli alla 45 miljoni.

Esimese väite esimene osa, mille kohaselt ei ole platvorm Zalando digiplatvorm, majutusteenus ega vahendusteenus

15 Esimese väite esimeses osas väidab hageja, keda toetab bevh, et tema teenus Zalando Retail ei kujuta endast vahendusteenust määruse 2022/2065 artikli 3 punkti g tähenduses ega *a fortiori* majutusteenust ega digiplatvormi selle määruse artikli 3 punktide g ja i tähenduses. Ta lisab, et ka toodete müük kolmandast isikust müüjate poolt Partner Programmis ei kuulu mõistete „vahendusteenus“, „majutusteenus“ ega „digiplatvorm“ alla, kuna ta kontrollib süstemaatiliselt kolmandast isikust müüjate pakutavate toodete kirjeldusi ja kujutisi ning vajaduse korral muudab neid. Ta järeldab sellest, et komisjon määras Zalando platvormi ekslikult väga suureks digiplatvormiks.

16 Komisjon, keda toetab EISi, vaidleb hageja argumentidele vastu.

17 Määruse 2022/2065 artikli 2 lõikes 1 on sätestatud, et seda määrust kohaldatakse vahendusteenuste suhtes, mida pakutakse teenusesaajatele, kes asuvad liidus, olenemata sellest, kus on kõnealuste vahendusteenuste osutaja tegevus- või asukoht.

18 Määruse 2022/2065 artikli 2 lõikes 2 on sätestatud, et seda määrust ei kohaldata ühegi sellise teenuse suhtes, mis ei ole vahendusteenus, ega sellise teenuse suhtes kehtestatud nõuete suhtes, olenemata sellest, kas kõnealuse teenuse osutamiseks kasutatakse vahendusteenust.

19 Määruse 2022/2065 artikli 3 punktis g on sätestatud, et vahendusteenusteks loetakse teatavad infoühiskonna teenused, mida osutatakse vahemaa tagant elektroonilisel teel ja teenusesaaja isikliku taotluse alusel ning tavaliselt tasu eest. Selles artiklis on täpsustatud, et vahendusteenuste hulka kuuluvad eelkõige majutusteenused, mis seisnevad teenusesaaja taotlusel teenusesaaja esitatud teabe talletamises.

20 Määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i kohaselt on digiplatvorm majutusteenus, milles teenusesaaja taotlusel talletatakse ja levitatakse üldsusele teavet. Siiski on täpsustatud, et majutusteenus ei ole digiplatvorm, kui teabe talletamine ja üldsusele levitamine on „üksnes mõne teise teenuse

vähetähtis kõrvalomadus või põhiteenuse vähetähtis funktsioon, mida ei saa objektiivsetel ja tehnilistel põhjustel kasutada kõnealust teist teenust kasutamata, ning kui selle omaduse või funktsiooni teise teenusesse integreerimise eesmärk ei ole [nimetatud] määruse kohaldamisest kõrvale hoida“.

21 Sellest järeldub, nagu on märgitud määruse 2022/2065 põhjenduses 13, et digiplatvorm selle määruse tähenduses kujutab endast üksnes „alamkategooriat“ laiemas majutusteenuste kategoorias, mis ise moodustavad omakorda üksnes vahendusteenuste alamkategooria. Nimetatud määruse põhjenduses 13 on samuti täpsustatud, et digiplatvorm võib olla sotsiaalvõrk või digiplatvorm, mis võimaldab tarbijatel sõlmida kauplejatega lepinguid sidevahendi abil (edaspidi „kauplemiskoht“).

22 Määruse 2022/2065 artikli 33 lõikes 1 on sätestatud, et selle määruse III peatüki 5. jaos sätestatud kohustusi kohaldatakse digiplatvormide suhtes, mille KKA on 45 miljonit või rohkem ja mida määruse 2022/2065 artikli 33 lõike 4 kohaselt käsitatakse väga suurte digiplatvormidena.

23 Määruse 2022/2065 artikli 33 lõike 4 kohaselt võtab komisjon vastu otsuse, millega määrab digiplatvormi väga suureks digiplatvormiks, kui selle KKA on võrdne kõnealuse määruse artikli 33 lõikes 1 osutatud arvuga või sellest suurem. Selles lisatakse, et komisjon teeb oma otsuse asjaomase digiplatvormi pakkuja poolt eelkõige vastavalt selle määruse artikli 24 lõikele 2 esitatud andmete alusel või mis tahes muu komisjonile kättesaadava teabe põhjal.

24 Lisaks on määruse 2022/2065 artikli 3 punktis b täpsustatud, et teenusesaaja on füüsiline või juriidiline isik, kes kasutab vahendusteenust, eelkõige teabe otsimiseks või selle kättesaadavaks tegemiseks.

25 Neil asjaoludel tuleb märkida, et määrusest 2022/2065 tuleneb, et selleks, et määrata Zalando platvorm selle määruse artikli 33 lõike 4 alusel väga suureks digiplatvormiks, pidi komisjon eelnevalt kindlaks tegema, et see platvorm on digiplatvorm nimetatud määruse artikli 3 punkti i tähenduses ja seega on tegemist majutusteenusega, mis kuulub kõnealuse määruse artikli 3 punktis g silmas peetud vahendusteenuste hulka.

26 Sellega seoses ei ole poolte vahel vaidlust selles, et hageja toodete otsemüük teenuse Zalando Retail raames ei kuulu määruses 2022/2065 mõistega „vahendusteenus“ hõlmatud majutusteenuse hulka, kuna selles teenuses ei talletata teenusesaaja esitatud teavet, vaid üksnes hagejalt endalt pärinevat teavet.

27 Seevastu Partner Programmis kasutab hageja kolmandast isikust müüjate esitatud teavet nende toodete turustamiseks. Nii selgitab ta hagiavalduses, et need müüjad edastavad talle asjaomaste toodete kujutised ja koostavad ise nende toodete kirjelduse. Asjaolu, et ta seejärel kontrollib, kas need kujutised ja kirjeldused vastavad tema ärinõuetele, ja et ta neid seejärel muudab või täiendab, tähendab lihtsalt, et ta võib esiteks muuta kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabe esitamise viisi ja teiseks levitada lisaks viimastelt pärinevale teabele ka omaenda teavet. Siiski ei sea see tingimus kahtluse alla asjaolu, et see teave pärineb vähemalt osaliselt müüjatelt.

28 Nimelt esimesena, vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei nähtu määrusest 2022/2065 ega ka Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2000. aasta direktiivist 2000/31/EÜ infoühiskonna teenuste teatavate õiguslike aspektide, eriti elektroonilise kaubanduse kohta siseturul (direktiiv elektroonilise kaubanduse kohta) (EÜT 2000, L 178, lk 1; ELT eriväljaanne 13/25, lk 399), mida

on nimetatud määrusega muudetud, et teabe talletamine ja levitamine selle määruse artikli 3 punkti i tähenduses ei hõlmaks sellise teabe talletamist ja levitamist, mille esitusviisi on digiplatvormi pakkuja muutnud või täiendanud.

29 Sellega seoses tuleneb määruses 2022/2065 kasutatud mõistest „teave“, et see hõlmab muu hulgas fotosid, mille kolmandast isikust müüjad on esitanud oma toodete kohta, ja teavet, mis sisaldub nende toodete kirjeldustes, mitte ainult nende kirjelduste teksti niisugusena, nagu müüjad on selle koostanud. Peale selle tuleb samuti märkida, nagu märkis kohtujurist Saugmandsgaard Øe oma ettepanekus liidetud kohtuasjades YouTube ja Cyando (C-682/18 ja C-683/18, EU:C:2020:586, 134. joonealune märkus), et mõistet „teave“ tuleb seoses majutusteenustega direktiivi 2000/31 tähenduses mõista laialt. Seega on võimalik, et hageja edastab kolmandast isikust müüjatelt pärinevat teavet ning samas toimetab nende müüjate tekstide sõnastust nii, et see on kooskõlas tema ärinõuetega, seda pelga eesmärgiga „tagada ühtne ostukogemus, mis eristub konkurentide juures saadavast kogemusest“.

30 Lisaks tuleb tõdeda, et andmed kolmandast isikust müüjate turustatavate toodete pakkumiste kohta kujutavad endast „teavet“, nagu Euroopa Kohus on juba otsustanud direktiivi 2000/31 kohta 12. juuli 2011. aasta kohtuotsuses L’Oréal jt (C-324/09, EU:C:2011:474, punktid 110 ja 111). Nagu märgib komisjon, tuleneb selline järeldus eelkõige määruses 2022/2065 sätestatud mõiste „ebaseaduslik sisu“ määratlusest. Täpsemalt tuleneb nimetatud määruse artikli 3 punktist h, tõlgendatuna koostoimes selle määruse põhjendusega 12, et mõiste „ebaseaduslik sisu“ hõlmab teavet, mis käsitleb ebaseaduslike toodete müüki või teenuste osutamist, olgu siis tegemist nõuetele mittevastavate või võltsitud toodete müügiga või toodete müügi või teenuste osutamisega tarbijakaitseõigust rikkudes. Järelikult võib pelk turustamise eesmärgil tootele viitamine kujutada endast ebaseaduslikku sisu, eelkõige juhul, kui see toode on ebaseaduslik, ning järelikult tuleb seda käsitada teabena nimetatud määruse tähenduses. Sellest järeldub, et kolmandast isikust müüjate toodete pakkumisi Partner Programmi raames tuleb pidada teenusesaajate esitatud teabeks sama määruse artikli 3 punkti i tähenduses.

31 Teisena, vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei nähtu määruse 2022/2065 põhjendusest 18 ning artiklitest 7 ja 8, mis käsitlevad vahendusteenuste osutajate vastutust, et liidu seadusandja soovis jätta mõistest „digiplatvormi pakkujad“ välja need, kes kontrollivad teenusesaajatelt saadud teavet enne selle levitamist.

32 Määruse 2022/2065 põhjenduses 18 on nimelt märgitud, et vahendusteenuste osutaja suhtes, kellel on seoses teenusesaaja esitatud teabega „aktiivne roll, mis annab talle teabest teadmise või kontrolli selle üle“, ei tohiks kohaldada selles määruses ette nähtud vastutusest vabastamist. Sellega seoses näeb nimetatud määruse artikkel 6 „Teabe talletamise teenus“ ette vastutusest vabastamise, kui teenuseosutajal ei ole tegelikku teavet ebaseadusliku tegevuse või ebaseadusliku sisu kohta. Määruse artiklis 7 on siiski täpsustatud, et vahendusteenuste osutajaid ei loeta vastutusest vabanenuks „üksnes seetõttu, et nad viivad heas usus ja hoolsuspõhimõtteid järgides läbi vabatahtlikke omaalgatuslikke uurimisi või võtavad muid meetmeid, mille eesmärk on ebaseadusliku sisu avastamine, tuvastamine ja eemaldamine“.

33 Lisaks on määruse 2022/2065 artiklis 8 sätestatud, et „[v]ahendusteenuste osutajatele ei panda üldist kohustust jälgida teavet, mida nad edastavad või talletavad“.

34 Seega, kuigi määrus 2022/2065 ei kohusta digiplatvormi pakkujaid kontrollima teavet, mida nad talletavad, on selles siiski sõnaselgelt ette nähtud võimalus, et need pakkujad kontrollivad seda teavet omal algatusel, et teha kindlaks oma vastutus. Järelikult ei saa nimetatud määrust tõlgendada nii, et see välistab asjaolu, et need pakkujad võivad selliseid kontrolle teha.

35 Lisaks tuleb märkida, et määruse 2022/2065 põhjenduses 41 on täpsustatud, et „[h]oolsuskohustus on vahendusteenuse osutaja vastutuse küsimusest eraldiseisev, mistõttu tuleks seda hinnata eraldi“. Seega ei saa vahendusteenuste osutajate vastutust käsitlevaid sätteid, mille hulka kuuluvad nimetatud määruse artiklid 7 ja 8, kasutada tuvastamaks, kas hageja suhtes tuleb kohaldada sama määruse III peatükis ette nähtud hoolsuskohustusi, sealhulgas neid, mis on kõnealuse määruse artikli 33 lõikes 1 kehtestatud väga suurte digiplatvormide pakkujatele. Seetõttu ei saa vahendusteenuste osutajate vastutust käsitlevaid sätteid kasutada selleks, et teha kindlaks, kas Zalando platvorm tuleks määrata väga suureks digiplatvormiks.

36 Kolmandana ja vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei võimalda Euroopa Kohtu praktika, mis käsitleb vastutusest vabastamist, millele võivad tugineda direktiivi 2000/31 artiklis 14 nimetatud majutusteenuse pakkujad, täpsustada mõistet „vahendusteenus“ määruse 2022/2065 artikli 3 punkti g tähenduses.

37 Direktiivi 2000/31 artiklis 14 on nimelt ette nähtud, et majutusteenuse osutaja ei vastuta teenusesaaja taotluse põhjal talletatud teabe eest eelkõige juhul, kui tal ei ole tegelikku teavet „ebaseadusliku tegevuse või teabe kohta“.

38 Euroopa Kohus on 12. juuli 2011. aasta kohtuotsuses L’Oréal jt (C-324/09, EU:C:2011:474, punktid 112 ja 113) tõepoolest otsustanud, et internetis teenuse osutaja kuulumiseks direktiivi 2000/31 artikli 14 reguleerimisalasse „on peamine see, et ta peab olema „vahendajast teenuseosutaja“ selle direktiivi II peatüki 4. jaos väljendatud seadusandja tahte tähenduses“. Ühtlasi otsustas Euroopa Kohus, et selline vahendajast teenuseosutaja ei ole internetis teenuse osutaja, kui ta selle asemel, et piirduda neutraalse teenuse osutamisega klientide sisestatud andmeid puhtalt tehniliselt ja automaatselt töödeldes, tegutseb aktiivselt viisil, mille tulemusel tal on teave nende andmete kohta ja kontroll nende üle.

39 Siiski täpsustas Euroopa Kohus ühelt poolt, et direktiivi 2000/31 artikli 14 tõlgendamisel võttis ta arvesse selle direktiivi konteksti ja eesmärke (12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L’Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 111). Ta märkis, et direktiivi II peatüki 4. jagu, kuhu kuulub artikkel 14, kannab pealkirja „Vahendajatest teenuseosutajate vastutus“ ja selle eesmärk on piirata olukordi, kus vastavalt selles valdkonnas kohaldatavale riigisisesele õigusele võib tekkida vahendajast teenuseosutaja vastutus (12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L’Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 107). Seega, piirates mõistet „vahendajast teenuseosutaja“, soovis Euroopa Kohus piirata ka neile teenuseosutajatele võimaldatud vastutusest vabastamise ulatust.

40 Teiselt poolt on Euroopa Kohus viidanud mõiste „vahendajast teenuseosutaja“ määratlemiseks direktiivi 2000/31 II peatüki 4. jao tähenduses varasemale, 23. märtsi 2010. aasta kohtuotsusele Google France ja Google (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punktid 112–116). Sellest kohtuotsusest tuleneb aga, et kõnealuse mõiste tõlgendus põhineb nimetatud direktiivi põhjendusel 42, milles on märgitud, et „[e]randeid vastutuse valdkonnas [mis on eelkõige tehtud selle direktiivi artikliga 14] kohaldatakse üksnes juhtudel, kui infoühiskonna teenuse osutaja tegevus piirdub […] tehnilise käitamise toiminguga“, täpsustades seejuures, et „[s]ee tegevus on üksnes tehnilise, automaatse ja passiivse iseloomuga“.

41 Sellest järeldub, et tõlgendus, mille Euroopa Kohus on andnud mõistele „vahendajast teenuseosutaja“, piirdub, nagu ta sõnaselgelt märkis, „[direktiivi 2000/31] II peatüki 4. jaos väljendatud seadusandja tahte tähenduse[ga]“ (12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L’Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 112), ning et seda tõlgendust ei saa kasutada selleks, et kohaldada määrust 2022/2065, milles – nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 31–35 – on ette nähtud omaenda vastutuse kord. See on nii seda enam, et nimetatud määruse artikli 89 lõikega 1 jäeti välja direktiivi 2000/31 II peatüki 4. jagu, mis oli Euroopa Kohtu selle tõlgenduse ese.

42 Lisaks, isegi kui eeldada, et hageja soovis kohtuistungil väita, et määruse 2022/2065 põhjenduse 19 kohaselt tuleb direktiivi 2000/31 käsitlev Euroopa Kohtu praktika nimetatud määruse tõlgendamiseks „üle võtta“, siis peab arvestama, et see põhjendus puudutab erinevusi vahendusteenuste kolme kategooria, nimelt lihtsa edastamise, vahemällu salvestamise ja majutamise vahel. Seega liidu seadusandja küll leidis, et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale tuleb nende kolme vahendusteenuste kategooria suhtes kohaldada eraldi norme, kuid ta ei ole märkinud, et mõiste „vahendusteenused“, mille Euroopa Kohus määratles viitega direktiivi 2000/31 põhjendusele 42, tuleb määruse 2022/2065 kohaldamiseks säilitada.

43 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Zalando platvorm talletab ja levitab teavet, mida teenusesaajad on esitanud nende taotlusel Partner Programmi raames.

44 Lisaks ei ole väidetud, et selline talletamine ja levitamine oleks üksnes „mõne teise teenuse vähetähtis kõrvalomadus või põhiteenuse vähetähtis funktsioon, mida ei saa objektiivsetel ja tehnilistel põhjustel kasutada kõnealust teist teenust kasutamata“. Vastupidi, hageja ise märgib, et müük Partner Programmi raames moodustab 37% Zalando platvormil turustatavate toodete brutoväärtusest.

45 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et Zalando platvorm on digiplatvorm määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses, kuivõrd kolmandast isikust müüjad turustavad seal Partner Programmi raames tooteid. Seda märkis ka hageja oma seisukohtades komisjoni esialgsete järelduste kohta, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 7.

46 Sellest järeldub, et Zalando platvorm on ühtlasi vahendusteenus ja majutusteenus määruse 2022/2065 artikli 3 punkti g alapunkti iii tähenduses.

47 Hagejate muud argumendid ei sea seda järeldust kahtluse alla.

48 Nimelt väidab hageja esimesena, et võttes arvesse tema tehtavat kontrolli, tuleb teavet, mida ta saab kolmandast isikust müüjatelt Partner Programmi raames, käsitleda samamoodi nagu fotosid, mida ta võib saada fotograafilt seoses oma toodete otsemüügiga Zalando Retaili teenuses.

49 Piisab siiski, kui märkida, et määruse 2022/2065 artikli 3 punktide i ja k kohaselt on digiplatvorm majutusteenus, mis talletab ja levitab üldsusele teavet „teabe esitanud teenusesaaja taotlusel“. Esiteks, nagu hageja kohtuistungil möönis, ei ole fotograaf, nagu seda on kirjeldatud tema näites, Zalando platvormi teenusesaaja, kuna ta ei ole seda platvormi kasutav isik nimetatud määruse artikli 3 punkti b tähenduses. Teiseks ei talletata ja levitata fotograafi tehtud fotosid sellel platvormil tema taotlusel, vaid hageja algatusel.

50 Seega, erinevalt kolmandast isikust müüjatest Partner Programmi raames ei kasuta fotograaf hageja toodud näites digiplatvormi määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses. Sellest järeldub, et fotograafi tehtud fotode ja kolmandast isikust müüjate poolt Partner Programmi raames esitatud fotode erinev kohtlemine tuleneb selle määruse sisemisest loogikast ega saa seetõttu muuta vaidlustatud otsust õigusvastaseks.

51 Teisena väidab hageja, et 22. detsembri 2022. aasta kohtuotsusest Louboutin (kaubamärgist tulenevaid õigusi rikkuva tähise kasutamine veebipõhisel kauplemiskohal) (C-148/21 ja C-184/21, EU:C:2022:1016) tuleneb, et ta „kasutab“ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määruse (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1) artikli 9 lõike 2 tähenduses kaubamärke, mida turustavad kolmandast isikust müüjad Partner Programmi raames. Ta täpsustab selle kohta, et toodete esitlemine on Zalando Retaili teenuse ja Partner Programmi puhul identne ning ta vastutab seetõttu võimaliku kaubamärgiõiguse rikkumise eest, mis võib tuleneda toodete turustamisest Partner Programmi raames.

52 Siin piisab tõdemisest, et küsimus, kas hageja tegeleb kolmandast isikust müüjate poolt Partner Programmi raames turustatavate kaubamärkide kasutamisega määruse 2017/1001 artikli 9 lõike 2 tähenduses, ei oma tähtsust selle kindlakstegemisel, kas platvorm Zalando kujutab endast digiplatvormi määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses või mitte.

53 Seetõttu tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

Esimese väite teine osa, mille kohaselt on Zalando platvormi KKA väiksem kui 45 miljonit

54 Esimese väite teises osas heidab hageja, keda toetab bevh, komisjonile ette, et viimane leidis ekslikult, et Zalando platvormi KKA oli üle 45 miljoni. Ta täpsustab, et määruse 2022/2065 artikli 3 punkti p kohaselt pidi komisjon arvesse võtma üksnes selle platvormi aktiivseid teenusesaajaid, st selliseid teenusesaajaid, kes puutusid tegelikult kokku Partner Programmis osalevatelt kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega, ja mitte neid, kes puutusid kokku teabega, mille ta ise Zalando Retaili teenuses andis. Ta leiab seega, et kuna puuduvad muud vahendid, mis võimaldaksid aktiivseid teenusesaajaid kindlaks teha, tuli nende arv kindlaks määrata, võttes arvesse kolmandast isikust müüjate müügi osakaalu, ning järelikult tuvastada, et nimetatud platvormi KKA küündis vaid 30,836 miljonini.

55 Komisjon, keda toetab EISi, vaidleb hageja argumentidele vastu.

56 Määruse 2022/2065 artikli 3 punkti p kohaselt on aktiivne digiplatvormi teenuse saaja selline teenusesaaja, kes kasutab digiplatvormi kas taotledes digiplatvormilt teabe talletamist või puutudes kokku teabega, mida digiplatvorm majutab ja mida levitatakse selle veebipõhise kasutajaliidese kaudu.

57 Lisaks tuleneb määruse 2022/2065 artikli 33 lõigetest 1 ja 4, et komisjon määrab väga suureks digiplatvormiks digiplatvormid, mille KKA on 45 miljonit või rohkem, tuginedes eelkõige nende platvormide pakkujate poolt vastavalt artikli 24 lõikele 2 esitatud andmetele või mis tahes muule komisjonile kättesaadavale teabele.

58 Lõpuks näeb määruse 2022/2065 artikli 24 lõige 2 ette, et hiljemalt 17. veebruariks 2023 ja pärast seda vähemalt kord kuue kuu jooksul avaldavad platvormide pakkujad oma veebipõhise kasutajaliidese avalikult kättesaadavas osas teabe selle kohta, kui suur on nende kuu keskmine

aktiivsete teenusesaajate arv liidus, arvutades keskmise viimase kuue kuu põhjal ja kasutades metoodikat, mis on sätestatud kõnealuse määruse artikli 33 lõikes 3 osutatud delegeeritud õigusaktis, kui delegeeritud õigusakt on vastu võetud.

59 Esimesena tuleb märkida, et käesolevas asjas avaldas hageja 17. veebruaril 2023 oma avalikult kättesaadava veebipõhise kasutajaliidese ühes osas teabe liidus asuvate teenusesaajate kuu keskmise arvu kohta. Esiteks märkis ta, et Zalando platvormi KKA tervikuna (st Zalando Retail ja Partner Programm kokku) oli 83,341 miljonit. Teiseks märkis ta, et kuna Partner Programmi raames turustatud toodete brutoväärtus moodustas 37% kõigi sellel platvormil turustatavate toodete brutoväärtusest, siis vastas KKA 37%-le 83,341 miljonist, mis on 30,836 miljonit.

60 Teisena tuleb sarnaselt komisjoniga tõdeda, et määruse 2022/2065 artikli 3 punktist p nähtub, et selleks, et teenusesaajat saaks pidada aktiivseks digiplatvormi teenuse saajaks, peab ta olema olnud selle platvormiga kontaktis, eelkõige puutudes kokku digiplatvormil majutatava ja selle veebiliidese kaudu levitatava teabega. Seega tuleneb sellest sättest, et mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ei piirdu isikutega, kes on teinud platvormil Zalando tehingu. Vastupidi, see hõlmab kõiki isikuid, kes on kolmandast isikust müüjate esitatud teabega „kokku puutunud“, sealhulgas tutvunud müüjate turustatavate toodete nime, tootja, kirjelduse ja fotodega.

61 Määruse 2022/2065 artikli 3 punkti p taolist tõlgendust kinnitab ka selle määruse põhjendus 77, milles on täpsustatud, et saaja võib teabega kokku puutuda lihtsalt „vaatamise või kuulamise“ teel ning et aktiivne kasutamine ei piirdu „üksnes teabele reageerimisega, klõpsates, kommenteerides, linkides, sisu jagades, ostes või tehes tehinguid digiplatvormil“.

62 Vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei saa määruse 2022/2065 põhjendust 77 pidada selle määruse artikli 3 punkti p tõlgendamisel asjakohatuks. Nimelt tuleb meelde tuletada, et kuigi liidu õigusakti preambulil ei ole siduvat õigusjõudu ja sellele ei saa tugineda asjaomase akti sätetest kõrvalekaldumiseks ega nende sätete tõlgendamiseks nende sõnastusega vastuolus oleval viisil, võib preambulis olla täpsustatud selle akti sätete sisu ja antud tõlgendusjuhiseid, mis võivad selgitada akti andja tahet (vt selle kohta 21. märtsi 2024. aasta kohtuotsus LEA, C-10/22, EU:C:2024:254, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika). Käesoleval juhul tuleb aga märkida, et kõnealune põhjendus piirdub nimetatud artikli sisu täpsustamisega, ilma sellest kõrvale kaldumata või sellele vastu rääkimata, nagu möönis ka hageja kohtuistungil, kuna aktiivne teenusesaaja võib „olla kontaktis“ teabega ja sellega „kokku puutuda“, sealhulgas juhul, kui ta sellele ei reageeri.

63 Kolmandana tuleb märkida, et nagu selgitab ka hageja, on nii tema kui ka kolmandast isikust müüjate turustatavate teatavate toodete puhul „toodete esitus alati ühetaoline ja sõltumatu asjaomase müüja isikust“. Ta täpsustab, et „tootel on ainult üks teabeleht, mis sisaldab identseid andmeid ja kujutisi“, ning et tarbija saab müüja isiku teada alles siis, kui ta vaatab asjaomase toote spetsifikatsioone, näiteks rõiva puhul selle suurust.

64 Kuigi hageja väidab sellega seoses, et „enamikul juhtudest“ pärineb teave nii tema enda kui ka kolmandast isikust müüjate turustatavate toodete kohta temalt, mitte viimastelt, tuleb märkida, et ta ei väida, et see oleks nii süstemaatiliselt.

65 Lisaks ei saa välistada, et tarbijad puutuvad kokku teabega toodete kohta, mida turustavad üksnes kolmandast isikust müüjad, ning seejärel otsustavad lõpuks osta teise toote, mida müüb hageja ise.

66 Neil asjaoludel tuleb märkida, et määruse 2022/2065 artikli 3 punkti p tähenduses aktiivsete teenusesaajate arvu ei saa kindlaks määrata, lähtudes kolmandast isikust müüjate müügi osakaalust Partner Programmi raames. Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et põhjendatud ei ole hageja ja bevh seisukoht, et Zalando platvormi KKA oli 30,836 miljonit ja et järelikult oli see KKA väiksem nimetatud määruse artikli 33 lõikes 1 sätestatud 45-miljonilisest künnisest.

67 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja argument, mille kohaselt näeb määruse 2022/2065 artikli 3 punkt p ette, et aktiivseks digiplatvormi teenuse saajaks kvalifitseerumiseks peab isik olema tegelikult teabega kokku puutunud ning mitte pelgalt võinud selle teabega kokku puutuda. Selles suhtes piisab märkimisest, et nimetatud määruse artikli 24 lõike 2 kohaselt peab hageja ise tuvastama isikud, kes on asjaomase teabega tegelikult kokku puutunud. Osas, milles hageja väidab, et tal ei olnud võimalik eristada KKA arvutamisel arvesse võetud 83,341 miljonist isikust neid, kes olid kolmandast isikust müüjatelt saadud teabega tegelikult kokku puutunud, nendest, kelle puhul see nii ei olnud, siis tuleb asuda seisukohale, et komisjon võis asuda põhjendatult seisukohale, et kõik need isikud tuleb lugeda kõnealuse teabega tegelikult kokku puutunuks. Sellest järeldub, et komisjon võis põhjendatult järeldada, et Zalando platvormi KKA oli 83,341 miljonit.

68 Lisaks, kuivõrd hageja leiab, et vaidlustatud otsus rikub proportsionaalsuse põhimõtet, kuna selles otsuses esitatud komisjoni arutluskäigu kohaselt on Zalando platvorm määratud väga suureks digiplatvormiks, mis kehtiks isegi hüpoteetilises olukorras, kus „99,99% teabest“, mida üldsusele levitatakse, pärineks temalt, siis piisab tõdemusest, et ta ei väida, et see hüpotees vastaks tõesti tegelikkusele. Vastupidi, nagu on märgitud eespool punktis 44, väidab ta, et müük Partner Programmi moodustas 37% Zalando platvormil turustatavate toodete brutoväärtusest, mis viitab sellele, et kolmandast isikust müüjatelt pärinev teave moodustas olulise osa sellel platvormil levitatud teabest.

69 Lisaks ei täpsusta hageja, miks kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabe levitamine, mis tema näites moodustab vaid 0,01% Zalando platvormil levitatavast teabest, ei kujuta endast selle platvormi vähetähtsat kõrvalomadust või või põhiteenuse vähetähtsat funktsiooni määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses.

70 Seega tuleb esimese väite teine osa ja järelikult see väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, mille kohaselt on määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 õigusvastased

71 Teises väites väidab hageja, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 on koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 õigusvastased. See väide jaguneb kolmeks osaks.

72 Esimeses väiteosas väidab hageja sisuliselt, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikuvad õiguskindluse põhimõtet.

73 Teises ja kolmandas väiteosas väidab hageja, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikub vastavalt võrdse kohtlemise põhimõtet ja proportsionaalsuse põhimõtet.

Teise väite esimene osa, mille kohaselt rikuvad määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 õiguskindluse põhimõtet

74 Teise väite esimeses osas väidab hageja, keda toetab bevh, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikuvad õiguskindluse põhimõtet, kuna mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ei ole piisavalt täpne ja seetõttu ei ole väga suureks digiplatvormiks määramine piisavalt ettenähtav.

75 Komisjon, keda toetavad parlament, nõukogu ja EISi, vaidleb hageja argumentidele vastu.

76 Sellega seoses tuleb märkida, et õiguskindluse põhimõte nõuab eelkõige, et õigusnorm peab olema selge ja täpne selleks, et õigussubjektidel oleks võimalik ühemõtteliselt kindlaks teha, millised on nende õigused ja kohustused, ning vastavalt tegutseda (10. jaanuari 2006. aasta kohtuotsus IATA ja ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, punkt 68, ning 8. märtsi 2022. aasta kohtuotsus Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (vahetu õigusmõju), C-205/20, EU:C:2022:168, punkt 46). Seda põhimõtet tuleb eriti rangelt järgida siis, kui tegemist on õigusnormidega, mis võivad tekitada rahalisi kohustusi (vt 29. aprilli 2021. aasta kohtuotsus Banco de Portugal jt, C-504/19, EU:C:2021:335, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika), millega on tegemist ka määruse 2022/2065 puhul.

77 Õiguskindluse põhimõte ei nõua siiski, et õigusnorm välistaks igasuguse kahtluse selle tõlgendamise suhtes. Pigem on küsimus selles, kas kõnealune õigusakt on sedavõrd ebaselge, et takistab jõuda piisava kindlusega selgusele vaidlustatud sätte ulatuse või mõtte osas tekkinud kahtlustes (kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas FCD ja FMB, C-106/14, EU:C:2015:93, punkt 55; vt selle kohta ka 14. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, C-110/03, EU:C:2005:223, punkt 31). Seejuures ei piisa õiguskindluse põhimõtte rikkumise tuvastamiseks asjaolust, et liidu kohus peab üldkohaldatava sätte tõlgendamiseks kasutama muid tõlgendusmeetodeid kui grammatiline tõlgendamine (vt selle kohta 2. septembri 2021. aasta kohtuotsus Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, punkt 167).

78 Lisaks ei tähenda Euroopa Kohtu praktika kohaselt asjaolu, et säte ei näe ette konkreetset meetodit või korda, siiski seda, et rikutud on õiguskindluse põhimõtet (vt 22. veebruari 2022. aasta kohtuotsus Stichting Rookpreventie Jeugd jt, C-160/20, EU:C:2022:101, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellisel juhul on ametisutuse või asjaomaste ettevõtjate ülesanne valida usaldusväärne meetod, mille abil tagada sellest sättest tuleneva nõude täitmine (vt selle kohta 30. jaanuari 2019. aasta kohtuotsus Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, punkt 33).

– *Sissejuhatavad kaalutlused*

79 Käesolevas asjas tuleb sarnaselt komisjoniga tõdeda, et mõistet „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ kohaldatakse paljude eri olukordade suhtes. Nimelt tuleneb määruse 2022/2065 artikli 3 punktist i ja põhjendusest 13, et mõiste „digiplatvorm“ hõlmab nii sotsiaalvõrke kui ka kauplemiskohti. Hageja tunnistab lisaks, et esineb „digiplatvormide suur mitmekesisus“ ning et need „erinevad oma pakutavate teenuste laadilt“. Seega peab mõistet „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ saama kohandada eri liiki digiplatvormidele, milles võidakse esitleda eri liiki sisu, sealhulgas helilist ja visuaalset, ja seda erineval viisil, näiteks kasutades veebisaiti või rakendust, või seades sellele sisule juurdepääsu tingimuseks eelneva registreerimise ja konto avamise või siis mitte.

80 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ mõte ja ulatus on olemuslikult teatud määral ebaselged (vt selle kohta 14. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, C-110/03, EU:C:2005:223, punkt 31).

– *Digiplatvormide KKA arvutamise eri meetodite olemasolu*

81 Hageja ja bevh väidavad, et võttes arvesse mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ebatäpsust, kasutasid komisjon ja digiplatvormide pakkujad praktikas nende KKA arvutamiseks erinevaid meetodeid.

82 Esiteks väidab hageja, et digiplatvormide pakkujad alahindavad oma platvormide KKAd.

83 Nii väidab hageja esiteks, et digiplatvormide pakkujad ei ole võtnud arvesse internetiprotokolli aadresse (IP-aadresse), mis küll asuvad liidus, kuid ei asu liikmesriigis, kus need pakkujad tegutsevad või kuhu nende tooteid oli võimalik kohale toimetada. Ta lisab sellega seoses, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõikes 1 on piirdutud viitega aktiivsetele teenusesaajatele liidus, täpsustamata, kas tegemist on teenusesaajatega, kelle alaline elu- või asukoht või harilik viibimiskoht on liidus või kellel on liiduga muu „territoriaalne seos“.

84 Sellega seoses tuleb ühelt poolt märkida, et hageja argument näib lähtuvat määruse 2022/2065 artikli 2 lõike 1 saksakeelsest versioonist, mille kohaselt kohaldatakse seda määrust eelkõige vahendusteenustele, mida pakutakse sellistele teenusesaajatele nagu füüsilised isikud, kelle „Sitz“ (elukoht) on liidus. Selle sätte teistes keeleversioonides on aga ilma täiendavate täpsustusteta nõutud üksnes seda, et need teenusesaajad „asuvad“ liidus.

85 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa liidu õiguse sätte ühes keeleversioonis kasutatud sõnastus olla selle sätte tõlgendamise ainus alus ja sellele ei saa tõlgendamisel anda eelist muude keeleversioonide ees (21. märtsi 2024. aasta kohtuotsus Cobult, C-76/23, EU:C:2024:253, punkt 25, ja 17. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon, C-632/20 P, EU:C:2023:28, punkt 40).

86 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et asjakohane on üksnes koht, kus asuvad kõnealuse teenuse saajad, kui nad puutuvad kokku digiplatvormil majutatava teabega, olenemata sellest, kus on nende alaline elu- või asukoht või harilik viibimiskoht. Seega, vastupidi sellele, mida väitis kohtuistungil hageja, ei nähtu määruse 2022/2065 artikli 2 lõike 1 erinevatest keeleversioonidest nende kogumis, et liidu seadusandja oleks pidanud selle sätte kohaldamiseks määratlema mõiste „alaline elu- või asukoht“. Lisaks nähtub hagiavalduse punktist 41, et hageja tõlgendas seda sätet Zalando platvormi KKAd arvutades õigesti, kuivõrd ta võttis arvesse üksnes kohta, kust selle platvormi veebisaite ja rakendusi külastati.

87 Teiselt poolt ei võimalda ükski määruse 2022/2065 artikli 2 lõike 1 keeleversioon jätta teenusesaajaid välja põhjusel, et kuigi nad asuvad liidus, paiknevad nad liikmesriigis, kus asjaomase digiplatvormi pakkuja ei tegutse või kuhu tema tooteid ei saa kohale toimetada.

88 Sellest järeldub, nagu märgib komisjon, et hageja kirjeldatud viis digiplatvormi KKA arvutamiseks on vastuolus määrusega 2022/2065. Järelikult ei võimalda asjaolu – eeldades selle tõendatust –, et teatavad digiplatvormide pakkujad on nii käitunud, tõendada õiguskindluse põhimõtte rikkumist selle tõttu, et nimetatud määruses on mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ebatäpne.

89 Teiseks kinnitab hageja, et digiplatvormide pakkujad võtavad arvesse üksnes teenusesaajaid, kes on aktiivsed nende veebisaitidel, kuid mitte nende vastavates rakendustes. Lisaks väidab ta, et selliste digiplatvormide pakkujad, kus saab tutvuda nii nende endi kui ka kolmandast isikust müüjate sisuga, võtavad arvesse üksnes „kolmandast isikust teenusesaajaid“, sealhulgas juhul, kui need pakkujad esitlevad oma sisu samas liideses. Samuti väidab ta, et digiplatvormide pakkujad ei võta arvesse aktiivseid teenusesaajaid, kes ei nõustu küpsiste (*cookies*) kasutamisega. Lisaks väidab ta, et selliste digiplatvormide pakkujad, mida saavad kasutada ainult registreeritud isikud, kuid mille sisuga saavad tutvuda registreerimata isikud, ei võta viimasena nimetatuid arvesse. Lõpuks väidab ta, et digiplatvormide pakkujad loevad aktiivsed teenusesaajad robotiteks, kui need jäävad 30 minutiks passiivseks, ning et seetõttu ei võta digiplatvormide pakkujad neid KKA arvutamisel arvesse.

90 Tuleb siiski märkida, et taolised hageja poolt kirjeldatud praktikad eksivad samuti määruse 2022/2065 vastu, mida ta pealegi kohtuistungil tunnistas, ning seetõttu ei saa nende abil tõendada, et nimetatud määrus ei ole piisavalt täpne.

91 Nimelt on ühelt poolt määruse 2022/2065 põhjenduses 77 täpsustatud, et teenusesaajat tuleks „võimaluse korral arvesse võtta ainult üks kord“, et selle määrusega ei nõuta „digiplatvormide […] pakkujatelt üksikisikute spetsiaalset jälgimist internetis“ ning et need pakkujad võivad, kui neil „on võimalik“ seda teha, „selliseid automatiseeritud kasutajaid nagu robotid või veebikaabitsad ilma isikuandmeid täiendavalt töötlemata ja jälgimata maha arvata“. Sellest ei saa siiski järeldada, et need pakkujad võiksid KKA arvutamisel jätta teatavad aktiivsed teenusesaajad arvesse võtmata põhjusel, et neist mõni keeldub küpsiste kasutamisest ja et roboteid ei tohiks arvesse võtta.

92 Vastupidi, määruse 2022/2065 põhjendusest 77 tuleneb, et digiplatvormide pakkujad võivad olla sunnitud roboteid arvesse võtma, kui neil ei ole võimalik roboteid ilma isikuandmeid täiendavalt töötlemata ja jälgimata maha arvata, ja samuti võtma mitu korda arvesse sama aktiivset teenusesaajat, kuigi eesmärk on „võimaluse korral“ võtta aktiivseid teenusesaajaid arvesse ainult üks kord. Seega võivad need teenuseosutajad olla vastavalt nimetatud määrusele teatud asjaoludel sunnitud oma digiplatvormi KKAd üle hindama. Seevastu ei luba see säte neil seda arvu alahinnata. Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktis 78 meelde tuletatud kohtupraktikast, on eelkõige nende teenuseosutajate ülesanne valida usaldusväärne meetod, mis tagab, et järgitakse nõuet mitte alahinnata kõnealust arvu.

93 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja viidatud asjaolu, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõikes 1 mainitakse KKAd, mitte asjaomase digiplatvormi kuu keskmist külastuste arvu. Nimelt ei vii nimetatud säte, tõlgendatuna kõnealuse määruse põhjendust 77 arvestades, kõigi nende külastuste arvesse võtmiseni, isegi kui selle tulemusena võidakse asjaomase digiplatvormi aktiivsete teenusesaajate arvu üle hinnata.

94 Teiselt poolt, nagu on meelde tuletatud käesoleva kohtuotsuse punktis 60, peab teenusesaaja selleks, et teda saaks pidada aktiivseks digiplatvormi teenuse saajaks määruse 2022/2065 artikli 3 punkti p tähenduses, olema üksnes olnud kontaktis selle platvormiga, eelkõige puutudes kokku sellel platvormil majutatava ja selle veebiliidese kaudu levitatava teabega.

95 Sellest järeldub, et digiplatvormi pakkuja ei saa jätta KKA arvutamisel välja teenusesaajaid, kes vaatamata sellele, et nad puutusid kokku sellel platvormil majutatava teabega, ei ole seal registreerunud, ei ole seal tehingut teinud, jäid teatud ajaks mitteaktiivseks, keeldusid küpsiste kasutamisest või kasutasid platvormile juurdepääsuks mõnda rakendust.

96 Teisena kardavad digiplatvormide pakkujad hageja väitel seda, et kui nad tugineksid üksnes oma digiplatvormide külastuste arvule, siis võtaksid nad sama aktiivset teenusesaajat mitu korda arvesse. Ta lisab, et nad hindavad nende korduvate teenusesaajate arvu erinevalt. Taolised asjaolud ei ole siiski sellised, et nende alusel saaks lugeda tõendatuks õiguskindluse põhimõtte rikkumine mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ebatäpsuse tõttu määruses 2022/2065.

97 Kolmandana väidab hageja, et digiplatvormide pakkujad ei avalda oma digiplatvormide KKAd, vaid piirduvad märkusega, et see arv on väiksem kui 45 miljonit, kuna määruse 2022/2065 artikli 24 lõige 2 kohustab neid üksnes avaldama „teabe selle kohta, kui suur on nende kuu keskmine aktiivsete teenusesaajate arv“, mitte KKAd kui sellist. Taoline asjaolu ei ole siiski selline, et selle alusel saaks lugeda tõendatuks õiguskindluse põhimõtte rikkumine mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ebatäpsuse tõttu selles määruses.

98 Neljandana väidab hageja, et digiplatvormide pakkujad võtavad KKA arvutamisel arvesse vaid selliseid teenusesaajaid, kes viibivad neil platvormidel piisavalt kaua. Ta täpsustab, et selleks kasutatav kestus jääb olenevalt pakkujast vahemikku 3–45 sekundit ning et selle kestuse valik avaldab olulist mõju nende digiplatvormide KKA arvutamisele.

99 Sellega seoses ei ole küll vaidlust, et digiplatvormi KKA võib varieeruda sõltuvalt sellest, kas minimaalseks külastuseks on valitud 3 või 45 sekundit, mille jooksul peavad teenusesaajad jääma asjaomasele platvormile, et neid kajastataks aktiivsete teenusesaajatena.

100 Määruse 2022/2065 põhjenduses 77 on siiski täpsustatud, et seoses KKA arvutamise ja seega nende isikute arvuga, kes puutuvad kokku digiplatvormil majutatava teabega, võidakse arvesse võtta „teenuse laadi ja seda, kuidas teenusesaajad seda kasutavad“. Seega ei piisa asjaolust, et selles määruses ei ole abstraktselt ja kõigi digiplatvormide jaoks kindlaks määratud minimaalset kestust, mille nende platvormide pakkujad peavad KKA arvutamisel aluseks võtma, tuvastamaks, et see ei võimalda kindlaks määrata ühe konkreetse digiplatvormi KKAd, võttes arvesse sellele platvormile omaseid näitajaid.

101 Lisaks tuleb komisjoniga nõustudes tõdeda, et hageja ei väida, et tal oleks olnud käesolevas asjas võimatu Zalando platvormi KKA arvutamiseks kõnealust minimaalset kestust kindlaks määrata. Vastupidi, tema argumentidest nähtub, et ta võttis aluseks vähemalt 10-sekundilise kestuse, sealhulgas komisjoni poolt lõpuks aluseks võetud arvu 83,341 miljonit puhul. Lisaks ei ole ta esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks, et kõnealuse platvormi olemust arvestades ei võimalda taoline kestus asuda seisukohale, et teenusesaaja võis kokku puutuda kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega ja et see kestus valiti meelevaldselt üksnes selleks, et täita määruse 2022/2065 artikli 24 lõikes 2 osutatud avaldamiskohustust.

102 Viiendana väidab bevh, et teatavad aktiivsed teenusesaajad ei pruugi tingimata kokku puutuda kõnealusel digiplatvormil majutatava teabega, nii et digiplatvormide pakkujad peavad tegema oma platvormi KKA arvutamiseks „korrektuure“. Samuti märgib ta, et komisjon nõustub, et hagejal oli käesoleval juhul õigus teha selliseid korrektuure, eelkõige selleks, et mitte võtta ühte ja sama aktiivset teenusesaajat arvesse mitu korda või mitte võtta arvesse Zalando platvormi „tahtmatut kasutamist“, mis ei hõlma tegelikku kokkupuudet platvormil majutatava sisuga. Samas juhib ta tähelepanu sellele, et määruses 2022/2065 ei ole ammendavalt loetletud korrektuure, mis oleksid lubatud. Ühtlasi heidab ta liidu seadusandjale ette, et viimane määratles mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ viitega mõistele „kokku puutumine“, samas kui see on samuti ebatäpne.

103 Sellega seoses tuleneb ühelt poolt määruse 2022/2065 artikli 3 punktist p, et aktiivne digiplatvormi teenuse saaja on kas isik, kes taotleb sellelt platvormilt teabe majutamist, või isik, kes selle teabega asjaomase platvormi liidese kaudu kokku puutub. Sellest järeldub, et selleks, et tarbijat saaks pidada aktiivseks Zalando platvormi teenuse saajaks, pidi ta tingimata kokku puutuma sellel platvormil kolmandast isikust müüjate taotlusel majutatava teabega. Seega, vastupidi sellele, mida väidab bevh, ei ole võimalik teha aktiivsete teenusesaajate hulgast kindlaks tarbijaid, kes ei olnud selle teabega kokku puutunud. Järelikult, kui oligi võimalik külastuste või teenusesaajate arvu „korrigeerida", et määrata kindlaks nende tarbijate arv, keda tuleb selle platvormi aktiivsete teenusesaajatena arvesse võtta, puudus vajadus korrigeerida selle platvormi KKA arvutamiseks aktiivsete teenusesaajate arvu.

104 Teiselt poolt tuleb märkida, et korrigeerimised, millele bevh tugines, olid tegelikult suunatud sellele, et mitte mitmekordselt arvesse võtta samu aktiivseid teenusesaajaid või isikuid, kes tahtmatult Zalando platvormile satuvad, ilma et nad puutuksid tegelikult kokku kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega. Järelikult ja vastupidi sellele, mida väidab bevh, ei saa sellest järeldada, et komisjon tunnistas, et aktiivsed teenusesaajad ei pruugi kokku puutuda kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega. Lisaks ei ole bevh põhjendanud oma väidet, et mõiste „kokku puutumine" ei ole piisavalt täpne, eelkõige arvestades määruse 2022/2065 põhjenduses 77 esitatud selgitusi.

105 Kuuendana väidab hageja, et komisjon ise kasutas Zalando platvormi KKA arvutamiseks erinevaid meetodeid. Ta märgib sellega seoses, et komisjon määras 27. septembri 2023. aasta otsusega, mis on vaidlustatud otsusest hilisem, kindlaks järelevalvetasu summa, mida hageja pidi määruse 2022/2065 artikli 43 alusel maksma. Ta nendib, et komisjon on seega leidnud, et kõnealuse platvormi KKA küündis vaid 47,5 miljonini, ega lähtunud vaidlustatud otsuses märgitud 83,341 miljonist. Samamoodi täheldab ta märkimisväärset erinevust teiste väga suurte digiplatvormide pakkujate poolt kõnealuse määruse artikli 24 lõike 2 alusel avaldatud andmete ja komisjoni poolt selle tasu arvutamisel aluseks võetud andmete vahel.

106 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et määruse 2022/2065 artiklis 43 on muu hulgas sätestatud, et väga suurteks digiplatvormide pakkujateks tunnistatud vahendusteenuste osutajad peavad maksma komisjonile järelevalvetasu. Selle tasu kogusumma vastab igal aastal hinnangulistele kuludele, mida komisjon peab kandma talle määrusega antud ülesannete nõuetekohaseks täitmiseks.

107 Lisaks on komisjoni 2. märtsi 2023. aasta delegeeritud määruse (EL) 2023/1127, millega täiendatakse määrust (EL) 2022/2065, määrates kindlaks üksikasjaliku metoodika ja menetlused seoses järelevalvetasudega, mida komisjon nõuab väga suurte digiplatvormide ja väga suurte internetipõhiste otsingumootorite pakkujatelt (ELT 2023, L 149, lk 16), artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud, et järelevalvetasu põhisumma jaotatakse asjaomaste vahendusteenuste osutajate vahel eelkõige nende KKA alusel. Selles sättes on samuti ette nähtud, et komisjon võib muu hulgas tugineda KKA-le, mille on avaldanud kõnealuse väga suure digiplatvormi pakkuja nimetatud määruse artikli 24 lõike 2 alusel, või mis tahes muule teabele, mis oli kättesaadav selle aasta 31. augustil, mille eest tasu tuleb maksta.

108 Seega tuleb tõdeda, et määruse 2023/1127 artiklis 4 on sõnaselgelt ette nähtud, et komisjon võib tugineda Zalando platvormi väga suureks digiplatvormiks määramisel muudele teabeallikatele, näiteks kolmandatelt ettevõtjatelt saadud andmetele, ja seega võtta järelevalvetasu põhisumma arvutamisel aluseks teistsugune KKA kui see, mille hageja avaldas 17. veebruaril 2023 vastavalt

selle määruse artikli 24 lõikele 2. Sellega seoses tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 67, et komisjonil oli õigus tugineda vaidlustatud otsuses 83,341 miljoni suurusele KKA-le, mille hageja oli viimati nimetatud sätte alusel avaldanud.

109 Teiseks märkis komisjon küll 27. septembri 2023. aasta otsuses ja hagejale saadetud teates, mis eelnes sellele otsusele ja mis on ette nähtud määruse 2023/1127 artikli 6 lõikes 3, et ta eelistas Zalando platvormi KKA kindlaksmääramisel tugineda pigem kolmandatelt ettevõtjatelt kui hagejalt saadud andmetele. Ta märkis, et otsus tugineda kolmandate ettevõtjate andmetele oli põhjendatud vajadusega kohaldada ühtset arvutusmeetodit kõigile 19 vahendusteenusele, kes pidid maksma 2023. aastal järelevalvetasu, ja seega jaotada see summa võrdse kohtlemise põhimõtte kohaselt nende teenuste osutajate vahel õiglaselt. Seetõttu asus ta seisukohale, et Zalando platvormi KKA oli vaid 47,5 miljonit.

110 Siiski tuleb tõdeda, et ka komisjon on samuti tunnistanud, et kolmandate ettevõtjate andmed olid vaid hinnangud ning oma olemuselt vähem usaldusväärsed kui platvormidelt endilt saadud andmed – hageja ei ole sellele vastu vaielnud. Sõltumata aga 27. septembri 2023. aasta otsuse õiguspärasusest, mis ei ole käesoleva hagi ese, tuleb märkida, et asjaolu, et komisjon tugines vaidlustatud otsuses KKA kindlaks määramiseks kõige usaldusväärsematele andmetele, ei tõenda, et mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ei ole õiguskindluse põhimõtte seisukohast piisavalt täpne. Sellest järeldub, et ka see asjaolu ei sea kahtluse alla viimati nimetatud otsuse õiguspärasust, seda enam, et komisjon lähtus ka 27. septembri 2023. aasta otsuses 45 miljonit ületavast KKAst.

111 Järelikult tuleb asuda seisukohale, et hagejal ja bevh-l ei ole alust väita, et platvormide KKA arvutamise eri meetodite olemasolu tõendab, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikuvad õiguskindluse põhimõtet.

– *Hageja ja bevh muud argumendid*

112 Esimesena märgib hageja, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõikes 3 on ette nähtud, et „komisjon võib […] võtta […] vastu delegeeritud õigusaktid, et täiendada [selle] määruse sätteid, kehtestades [selle määruse artikli 33] lõike 1 ja artikli 24 lõike 2 kohaldamiseks [KKA] arvutamise metoodika, tagades, et selles võetakse arvesse turu ja tehnoloogia arengut“.

113 Tuleb siiski märkida, et ei ole vaja, et seadusandlik akt ise sisaldaks tehnilisi täpsustusi, vaid liidu seadusandja võib kehtestada üldise õigusliku raamistiku, mida hiljem vajaduse korral täpsustatakse (4. oktoobri 2024. aasta kohtuotsus Leedu jt *vs.* parlament ja nõukogu (liikuvuspakett), C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, punkt 160). Lisaks, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 78, võivad asjaomased ettevõtjad selliste täpsustuste puudumisel valida usaldusväärse meetodi, mis tagab seadusandlikust aktist tulenevate nõuete täitmise.

114 Järelikult, vastupidi sellele, mida väidab hageja, ei piisa asjaolust, et määruses 2022/2065 on komisjonile ette nähtud võimalus võtta vastu delegeeritud õigusakt, tõendamaks, et sellise delegeeritud õigusakti puudumisel oleks kõnealuse määruse mitmetimõistetavus selline, et selle kohaldamine rikuks õiguskindluse põhimõtet.

115 Lisaks, kuivõrd bevh väidab, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 3 on õigusvastane põhjusel, et selles sättes on ELTL artikli 290 lõiget 1 rikkudes ette nähtud sellise delegeeritud akti vastuvõtmine, mis ei piirdu selle määruse mitteolemuslike osade täiendamise või muutmisega, siis piisab, kui meelde tuletada, et õigusvastasuse vastuväite saab õiguspäraselt esitada üksnes sellise

üldkohaldatava akti sätete peale, mis on vaidlustatud üksikotsuse aluseks või millel on vahetu õiguslik seos selle otsusega, ning vastuvõetamatu on õigusvastasuse vastuväide, mis on esitatud sellise üldkohaldatava akti peale, mille rakendusmeede asjaomane üksikotsus ei ole (vt 8. septembri 2020. aasta kohtuotsus komisjon ja nõukogu *vs.* Carreras Sequeros jt, C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, punktid 69 ja 70 ning seal viidatud kohtupraktika).

116 Tuleb aga tõdeda, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõikel 3 ei ole mingit vahetut õiguslikku seost vaidlustatud otsusega. Nimelt, kuna komisjon ei olnud võtnud vastu delegeeritud õigusakti, nagu see säte lubab, ei saanud ta Zalando platvormi KKA arvutamisel kohaldada selles ette nähtud meetodit. Järelikult tuleb selline õigusvastasuse väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, sõltumata sellest, et komisjon väidab, et see on esitatud hilinenult.

117 Teisena tõdeb hageja, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. septembri 2022. aasta määrus (EL) 2022/1925, mis käsitleb konkurentsile avatud ja õiglaseid turge digisektoris ning millega muudetakse direktiive (EL) 2019/1937 ja (EL) 2020/1828 (digiturgude määrus) (ELT 2022, L 265, lk 1), sisaldab lisa, milles täpsustatakse „aktiivsete lõppkasutajate“ tuvastamise ja arvutamise metoodikat. See asjaolu ei ole siiski asjakohane selle kindlakstegemisel, kas määruses 2022/2065 on õiguskindluse põhimõtte seisukohast piisavalt täpselt määratletud mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“.

118 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et ei hageja ega bevh ei ole esitanud tõendeid, mis võimaldaksid asuda seisukohale, et määruses 2022/2065 esitatud täpsustused olid ebapiisavad, et juhtumi kõiki asjaolusid ja eelkõige kõnealuse platvormi eripära arvesse võttes kindlaks teha nende isikute arv, kes puutusid kokku platvormil majutatava ja levitatava teabega, ning arvutada selle näitaja kuue kuu keskmine.

119 Sellest järeldub, et hagejal ja bevh-l ei ole alust väita, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõiked 1 ja 4 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikuvad õiguskindluse põhimõtet.

120 Seetõttu tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

Teise väite teine osa, mille kohaselt rikub määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 võrdse kohtlemise põhimõtet

121 Teise väite teises osas leiab hageja, keda toetab bevh, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikub võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna see kohtleb võrreldavaid digiplatvorme erinevalt ja erinevaid digiplatvorme võrdselt.

122 Komisjon, keda toetavad parlament, nõukogu ja EISi, vaidleb hageja argumentidele vastu.

123 Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklis 20 sätestatud võrdse kohtlemise põhimõte nõuab, et võrreldavaid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud (vt 23. novembri 2023. aasta kohtuotsus Seven.One Entertainment Group, C-260/22, EU:C:2023:900, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika). Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb selleks, et teha kindlaks, kas nimetatud põhimõtet on rikutud või mitte, lähtuda eelkõige väidetavalt seda põhimõtet rikkuva sätte esemest ja eesmärgist (vt 6. septembri 2018. aasta kohtuotsus Piessevaux *vs.* nõukogu, C-454/17 P, ei avaldata, EU:C:2018:680, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).

124 Lisaks rikutakse valdkonnas, kus liidu seadusandjal on ulatuslik kaalutlusõigus, võrdse kohtlemise põhimõtet üksnes siis, kui seadusandja on erinevalt kohelnud asjaomaste õigusnormidega taotletava eesmärgi seisukohalt meelevaldselt või ilmselgelt ebasobivalt (vt selle kohta 14. juuli 2022. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* VW jt, C-116/21 P–C-118/21 P, C-138/21 P ja C-139/21 P, EU:C:2022:557, punkt 127, ning 9. märtsi 2023. aasta kohtuotsus Grossetête *vs.* parlament, C-714/21 P, ei avaldata, EU:C:2023:187, punkt 48).

125 Esimesena väidab hageja käesolevas asjas, et kuna mõiste „aktiivne digiplatvormi teenuse saaja“ ei ole piisavalt täpne, siis määravad digiplatvormide pakkujad ja komisjon KKA kindlaks erinevalt sõltuvalt asjaomasest digiplatvormist.

126 Ent ühelt poolt, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 118 ja 119, ei ole ei hageja ega bevh tõendanud, et määruses 2022/2065 sisalduvad täpsustused ei ole digiplatvormi KKA kindlaks määramiseks piisavad. Teiselt poolt ei nimeta hageja ühtegi Zalandoga võrreldavat digiplatvormi, mida komisjon ei ole määranud väga suureks digiplatvormiks selle määruse väidetava ebaselguse tõttu.

127 Teisena väidab hageja, et digiplatvormide pakkujad ei pruugi olla kunagi kohustatud edastama komisjonile või tegevuskohajärgsele digiteenuste koordinaatorile määruse 2022/2065 artikli 24 lõike 3 alusel teavet oma digiplatvormide KKA kohta, kui viimased seda ei taotle. Komisjon märgib aga, et digiplatvormide pakkujad saavad konkurentsieelise, kui nende digiplatvorme ei määrata väga suureks digiplatvormiks. Ta järeldab sellest, et need pakkujad võivad saada sellise eelise juhul, kui nad tahtlikult või tahtmatult alahindavad aktiivsete teenusesaajate arvu, või juhul, kui nad rikuvad oma kohustust avaldada KKAd puudutav teave selle määruse artikli 24 lõike 2 alusel. Sellega seoses täpsustab ta, et kuigi liidu seadusandja nägi komisjonile ette võimaluse määrata trahve pakkujatele, kelle digiplatvorme ei ole selle määruse rikkumise tõttu veel väga suureks digiplatvormiks määratud, ei ole ta näinud ette „hüvitist“, et hüvitada „ebasoodne konkurentsiolukord“ digiplatvormide pakkujatele, kelle platvormid on juba määratud väga suureks digiplatvormiks.

128 Tuleb siiski märkida, et määruse 2022/2065 artikli 24 lõike 2 kohaselt peavad pakkujad avaldama iga oma digiplatvormi kohta kuu keskmise aktiivsete teenusesaajate arvu hiljemalt 17. veebruariks 2023 ja seejärel vähemalt iga kuue kuu tagant.

129 Ühelt poolt ei tõenda asjaolu – eeldades selle tõendatust –, et digiplatvormide pakkujad on rikkunud määruse 2022/2065 artikli 24 lõiget 2, et selle määruse artikli 33 lõige 1 rikub võrdse kohtlemise põhimõtet. Lisaks ei selgita hageja, miks selle määruse artiklis 74 ette nähtud trahv, mille komisjon võib taolise rikkumise korral määrata, ei ole piisav, et hüvitada väidetav „ebasoodne konkurentsiolukord“, mis tekkis teistel pakkujatel, kes määruse artikli 24 lõike 2 kohaselt määrati väga suureks digiplatvormiks.

130 Teiselt poolt, kuigi on tõsi, et määruse 2022/2065 artikli 24 lõike 3 kohaselt võib komisjon nõuda digiplatvormide pakkujatelt, et nad esitaksid talle lisateavet lisaks sellele, mis on ette nähtud nimetatud määruse artikli 24 lõikes 2, tuleb märkida, et ainuüksi asjaolu, et see säte annab komisjonile selles osas kaalutlusruumi, ei võimalda asuda seisukohale, et komisjon tingimata teostab oma kaalutlusõigust võrdse kohtlemise põhimõtet rikkudes.

131 Kolmandana märgib hageja, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõike 1 kohaselt võetakse väga suureks digiplatvormiks määramisel arvesse üksnes KKAd, mitte aga asjaomaste digiplatvormide laadi ega neist ühiskonnale tekkida võivaid riske. Ta väidab aga, et erinevalt sotsiaalvõrkudest ei

tohiks kauplemiskohtade suhtes kohaldada selle sättega väga suurtele digiplatvormidele kehtestatud lisakohustusi. Peale selle leiab ta, et platvorm Zalando, millel saavad tooteid turustada ainult tema valitud kolmandast isikust müüjad, ei kujuta endast nii suurt ohtu kui platvormid, kus müüjad on anonüümsed või kelle suhtes ei kohaldata valikut. Lisaks tõdeb ta, et Zalando platvormil ei ole seni ühtegi võltsitud toodet pakutud.

132 Sellega seoses tuleb märkida, et määruse 2022/2065 artikli 34 lõige 1 sisaldab loetelu süsteemsetest riskidest, mida väga suured digiplatvormid võivad põhjustada.

133 Täpsemalt on määruse 2022/2065 artikli 34 lõike 1 punktis a ühelt poolt ette nähtud, et süsteemsed riskid hõlmavad ebaseadusliku sisu levitamist väga suurte digiplatvormide kaudu. Selle määruse artikli 3 punkti h kohaselt on täpsemalt tegemist riskidega, mis on seotud igasuguse sellise teabe levitamisega, „mis iseenesest või seotuse tõttu teatava tegevusega, sh toodete müügi[ga] […], ei ole kooskõlas liidu või mis tahes liikmesriigi õigusega, olenemata selle õiguse täpsest reguleerimisesemest või laadist“.

134 Teiselt poolt on määruse 2022/2065 artikli 34 lõike 1 punktis b sätestatud, et süsteemsete riskide hulka kuulub „tegelik ja prognoositav negatiivne mõju põhiõiguste kasutamisele, eelkõige seoses […] tarbijakaitse kõrge tasemega, mis on sätestatud harta artiklis 38“.

135 Esiteks aga ei vaidle hageja vastu sellele, et kauplemiskohad, eelkõige need, kus müüjaid ei valita, võivad hõlbustada ohtlike või ebaseaduslike toodete turustamist. Lisaks ei välista asjaolu, et sellised kauplemiskohtade pakkujad nagu hageja on siiani tähelepanelikult valinud oma kauplemiskohtades tegutsevaid müüjaid, et viimased ei võiks tulevikus võimaldada selliste toodete turustamist märkimisväärsele osale liidu elanikkonnast, kuna nende KKA on 45 miljonit või rohkem.

136 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et kauplemiskohad tervikuna võivad tooteid müües levitada õigusvastast sisu ja avaldada negatiivset mõju tarbijakaitse kõrgele tasemele, mis on põhiõigusena sätestatud harta artiklis 38.

137 Sellest järeldub, et liidu seadusandja ei teinud ilmset hindamisviga, kui ta leidis, et kauplemiskohad võivad tekitada süsteemseid riske määruse 2022/2065 artikli 34 lõike 1 tähenduses. Lisaks, vastupidi sellele, mida väidab bevh, ei tõenda asjaolu – eeldades selle tõendatust –, et see säte hõlmab ka riske, mida kauplemiskohad ei saa põhjustada, et neist ei tulene ühtegi selles sättes nimetatud riski.

138 Teiseks tuleb märkida, et hageja viidatud asjaolu, et teatavad digiplatvormid, sealhulgas sotsiaalvõrgud, võivad tekitada ühiskonnale rohkem riske kui kauplemiskohad, ei tõenda, et viimati nimetatuile pandud kohustused on määruse 2022/2065 eesmärkide saavutamiseks ilmselgelt ebasobivad.

139 Täpsemalt tuleb märkida, et hageja ei ole esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks, et väga suureks digiplatvormiks määratud kauplemiskohtade pakkujatele määruse 2022/2065 artikli 33 lõikega 1 kehtestatud täiendavad kohustused, mis on nimetatud selle määruse artiklites 34–43, on ilmselgelt ebasobivad, et vähendada süsteemseid riske, mis neist kauplemiskohtadest tulenevad.

140 Tõsi, bevh väidab küll, et määruse 2022/2065 artiklid 34–43 ei võimalda tarbijakaitse taset tõsta. See argument tuleb siiski tulemusetuse tõttu tagasi lükata. Nimelt, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 132–134, ei ole nendes sätetes ette nähtud täiendavad kohustused seotud

üksnes tarbijakaitsega, vaid neil on ka muud eesmärgid, sealhulgas võitlus ebaseadusliku sisu levitamise vastu. Seega ei saa bevh argumentidega tõendada, et need kohustused on ilmselgelt ebasobivad, et vähendada vähemalt mõnda kauplemiskohtade põhjustatud süsteemset riski.

141 Lisaks tuleb igal juhul märkida, et bevh ei ole esitanud ühtegi asjaolu, millest järelduks, et määruse 2022/2065 artiklid 34–43 ei toeta tarbijakaitset. Nimelt ei ole ta põhjendanud oma väidet, et määruse 2022/2065 artiklid 34–37 ei ole tarbijate kaitsmiseks piisavalt täpsed. Samuti ei selgita ta, miks selle määruse artikkel 38, mis näeb tarbijatele ette võimaluse valida soovitussüsteem, mis ei põhine profiilianalüüsil, ei saa tarbijaid kaitsta. Kuigi ta väidab, et nimetatud määruse artiklid 39–42 aitavad süsteemseid riske mõista ning et need ei kaitse seega tarbijaid „otseselt“, ei välista bevh, et need sätted võimaldavad vähemalt tarbijate „kaudset“ kaitset, kuna asjaomaste riskide mõistmine võib kujutada endast nende ennetamisele eelnevat etappi. Lõpuks on kõnealuse määruse artikkel 43 osas, milles see võimaldab komisjonil saada selle määruse rakendamiseks vajalikud vahendid, tingimata selline, mis kaitseb tarbijaid.

142 Kolmandaks, isegi kui eeldada, et hageja soovib liidu seadusandjale ette heita, et viimane ei võtnud väga suurte digiplatvormide määratlemisel arvesse „kvalitatiivseid“ kriteeriume, tuleb märkida, et komisjon tõi määruse ettepanekule lisatud mõjuhinnangus välja, et ta oli silmas pidanud muidki kriteeriume kui vaid KKAd, sealhulgas „kvalitatiivseid“ kriteeriume, mis võtavad arvesse asjaomase digiplatvormi ühiskondlikku ja majanduslikku mõju. Komisjon märkis siiski, et selliste kvalitatiivsete kriteeriumide arvesse võtmine nõuaks juhtumipõhist lähenemisviisi, mis võib põhjustada õiguslikku ebakindlust ning kaasa tuua pika ja kuluka väga suureks digiplatvormiks määramise menetluse.

143 Samas ei vaidle hageja vastu sellele, et kui komisjon võtaks väga suureks digiplatvormiks määramisel arvesse nende laadi ja neist potentsiaalselt tulenevaid riske, muudaks see taolise protsessi pikaks ja kulukaks. Neil asjaoludel piisab, kui tõdeda, et „kvalitatiivsed“ kriteeriumid, millele hageja viitab, lükkaksid määruse 2022/2065 artikli 33 lõikes 1 osutatud kohustuste täitmist edasi ja jätaksid komisjoni ilma osast oma ressurssidest, mis on vajalikud talle selle määrusega antud ülesannete täitmiseks. Järelikult tuleb asuda seisukohale, et sellised kriteeriumid ei võimalda saavutada neid eesmärke sama tõhusalt kui KKA kriteerium.

144 Neil asjaoludel tuleb tõdeda, et KKA kriteeriumi kasutamine ei ole väga suureks digiplatvormiks määramisel ilmselgelt ebasobiv määruse 2022/2065 eesmärkide saavutamiseks.

145 Seda järeldust ei sea kahtluse alla bevh viidatud asjaolu, et e-kaubanduse eksperdirühma 14. juuni 2018. aasta koosolekul märkisid mitme liikmesriigi esindajad „üldiselt“, et „suured platvormid on pigem aktiivsed ja valmis tegema ametiasutustega koostööd“ seoses ebaseadusliku veebisisu levitamisega, ning et ühe liikmesriigi esindaja märkis, et „väikesed majutusteenuse pakkujad“ seevastu ei soovi „tavaliselt“ ametiasutustega koostööd teha.

146 Nimelt, ühelt poolt puudutasid 14. juuni 2018. aasta koosolekul osalenud liikmesriikide esindajate seisukohad üldiselt majutusteenuseid, mitte konkreetselt kauplemiskohti. Teiselt poolt ei saa asjaolu, et teatud ettevõtjad soovivad teha ametiasutustega ebaseadusliku sisu levitamise vastu võitlemisel rohkem koostööd, takistada seadusandjal, kes lähtub võrdse kohtlemise põhimõttest, kehtestada neile kohustusi hallata sellise sisu levitamisega seotud riske. See on nii seda enam juhul, kui digiplatvormide suure KKA tõttu võib nende platvormide kaudu puutuda selle sisuga kokku märkimisväärne osa liidu elanikkonnast.

147 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et hagejal ja bevh-l ei ole alust väita, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikub võrdse kohtlemise põhimõtet.

148 Seetõttu tuleb teise väite teine osa tagasi lükata.

Teise väite kolmas osa, mille kohaselt rikub määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 proportsionaalsuse põhimõtet

149 Teise väite kolmandas osas väidab hageja, keda toetab bevh, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikub proportsionaalsuse põhimõtet.

150 Komisjon, keda toetavad parlament, nõukogu ja EISi, vaidleb hageja argumentidele vastu.

151 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, et liidu õiguse üldpõhimõtete hulka kuuluv proportsionaalsuse põhimõte nõuab, et liidu institutsioonide tegevus ei läheks kaugemale sellest, mis on asjaomaste õigusnormidega seatud õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobiv ja vajalik, ning juhul, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meedet ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoodid), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

152 Mis puudutab aga selle põhimõtte rakendamise tingimuste kohtulikku kontrolli, siis võttes arvesse liidu seadusandja ulatuslikku kaalutlusõigust valdkondades, kus tema tegevus eeldab nii poliitilisi kui ka majanduslikke või sotsiaalseid valikuid, võib nendes valdkondades võetud meetme õiguspärasust riivata vaid meetme ilmselge ebasobivus, võrreldes pädeva institutsiooni püstitatud eesmärgiga. Tegemist ei ole seega mitte küsimusega, kas liidu seadusandja võetud meede oli ainus või parim võimalik, vaid kas see meede oli ilmselgelt ebasobiv (vt selle kohta 8. juuni 2010. aasta kohtuotsus Vodafone jt, C-58/08, EU:C:2010:321, punkt 52, ja 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Itaalia *vs.* nõukogu (Vahemere mõõkkala püügikvoodid), C-611/17, EU:C:2019:332, punkt 56).

153 Käesolevas asjas leiab hageja esiteks sisuliselt, et KKA ei ole kõige ohtlikumate digiplatvormide tuvastamiseks sobiv kriteerium.

154 Samas nähtub aga käesoleva kohtuotsuse punktidest 135–137, et neid kauplemiskohti on võimalik kasutada selleks, et hõlbustada ohtlike või ebaseaduslike toodete turustamist märkimisväärsele osale liidu elanikkonnast, kuivõrd nende KKA on 45 miljonit või rohkem.

155 Hageja väidab sellega seoses küll, et määruse 2022/2065 artiklite 15, 24 ja 42 alusel avaldatud läbipaistvusaruannetest nähtub, et 2023. aasta teatud kuudel esitati platvormi Zalando kohta selle määruse artikli 16 alusel märkimisväärselt vähem teateid, mis puudutasid potentsiaalselt ebaseaduslikku sisu, võrreldes platvormiga Amazon Store. Ta märgib seega, et erinevalt platvormist Amazon Store kontrollitakse platvormil Zalando teenuse saajatelt pärinevat teavet enne selle üldsusele levitamist.

156 Siiski, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 135, ei välista asjaolu – isegi eeldades selle tõendatust –, et hageja on seni tõhusalt kontrollinud teavet enne selle oma platvormil üldsusele levitamist, et märkimisväärne osa liidu elanikkonnast ei võiks tulevikus puutuda selle platvormi kaudu kokku ebaseadusliku sisuga, kuivõrd tema KKA on 45 miljonit või rohkem. Järelikult ei ole KKA kriteerium määruse 2022/2065 eesmärkide saavutamiseks ilmselgelt sobimatu.

157 Lisaks väidab bevh, et liidu seadusandja oleks võinud kehtestada „kvalitatiivsed“ kriteeriumid, nagu ta on teinud liidu õiguse muudes valdkondades, sealhulgas toodete vastavuse või küberturvalisuse osas, või kasutada lihtsa eelduse reeglit, nagu ta on teinud määruses 2022/1925. Siiski, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 152, ei ole pelk asjaolu, et liidu seadusandja oleks võinud kehtestada muid kriteeriume, asjakohane selle kindlakstegemisel, kas KKA kriteerium, mille viimane lõpuks valis, oli ilmselgelt sobimatu määruse 2022/2065 eesmärkide saavutamiseks. Lisaks tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 142 ja 143, et sellised „kvalitatiivsed“ kriteeriumid, millele tugineb bevh, ei võimaldaks igal juhul neid eesmärke saavutada sama tõhusalt kui kõnealune KKA kriteerium.

158 Teiseks väidab hageja, et digiplatvormide ja internetikaubanduse valdkonnas tegutsevate müüjate suhtes kehtisid juba enne määruse 2022/2065 jõustumist kohustused, mis võimaldasid saavutada selles määruses sätestatud eesmärke. Ta järeldab sellest, et nimetatud määrusega kehtestatud kohustused ei ole vajalikud.

159 Tuleb aga märkida, et hageja ei ole oma argumente põhjendanud. Lisaks, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 152, ei ole küsimus mitte selles, kas enne määruse 2022/2065 jõustumist kehtinud õigus oli selle määruse eesmärkide saavutamiseks piisav, vaid selles, kas nimetatud määruses vastavalt selle artikli 33 lõikele 1 ette nähtud uued kohustused on nende eesmärkide saavutamiseks ilmselgelt sobimatud või vähem tõhusad. Sellest järeldub, et nende argumentidega ei saa igal juhul tõendada proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist.

160 Kolmandaks leiab hageja, et on ebaproportsionaalne võtta digiplatvormi KKA kindlaks määramisel arvesse kõiki teenusesaajaid, sealhulgas juhul, kui need teenusesaajad ei puutunud tegelikult kokku kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega, nagu käesolevas asjas.

161 Sellega seoses tuleb tõdeda, et nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 67, võis hageja kooskõlas määrusega 2022/2065 määrata kindlaks Zalando platvormi KKA, jättes välja teenusesaajad, kes ei olnud tegelikult kokku puutunud kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega. Siiski tuleb meelde tuletada, et käesoleva kohtuotsuse punktides 63–66 esitatud põhjustel ei vasta tema viidatud 30,836 miljoni suurune arv selliste aktiivsete teenusesaajate arvule, kes puutusid tegelikult kokku kolmandast isikust müüjatelt saadud teabega.

162 Lisaks, kuivõrd bevh väidab, et määruse 2022/2065 artiklites 34–37 ette nähtud kohustused „on ulatuslikumad õigusnormidest, mis puudutavad „veebivälist keskkonda“, siis piisab, kui tõdeda, et ta ei selgita, miks selline võrdlus „füüsiliste“ kauplustega võimaldab tuvastada, et KKA kriteerium rikub proportsionaalsuse põhimõtet.

163 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et hagejal ja bevh-l ei ole alust väita, et määruse 2022/2065 artikli 33 lõige 1 koostoimes selle määruse artikli 24 lõikega 2 rikub proportsionaalsuse põhimõtet.

164 Isegi kui eeldada, et hageja soovib proportsionaalsuse põhimõtte rikkumisest tuletada ettevõtlusvabaduse, kaupade vaba liikumise ja teenuste osutamise vabaduse riive, piisab, kui tõdeda, et taolise riive olemasolu ei ole võimalik tuvastada, kuna ta ei ole tõendanud nimetatud põhimõtte rikkumist. Lõpuks, kuivõrd bevh viitab ka ettevõtlusvabaduse rikkumisele, siis piisab, kui märkida, et tema etteheites ei ole esitatud piisavaid täpsustusi, et hinnata selle põhjendatust.

165 Seega tuleb teise väite kolmas osa ja järelikult ka see väide tervikuna tagasi lükata, ilma et oleks vaja teha otsust selle vastuvõetavuse kohta, millele komisjon vastu vaidleb.

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud ELTL artiklit 296

166 Kolmandas väites heidab hageja, keda toetab bevh, komisjonile ette ELTL artikli 296 rikkumist ja sellest tulenevalt olulise vorminõude rikkumist, kuna vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud. Täpsemalt heidab ta komisjonile esiteks ette, et viimane ei selgitanud, miks ta leidis, et Zalando platvorm on määruse 2022/2065 artikli 3 punkti g alapunkti iii ja punkti i kohaldamisalasse kuuluv teenus. Teiseks väidab ta, et komisjon ei täpsustanud, miks ta võttis arvesse „puhta otsemüügi adressaate“.

167 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

168 Selles küsimuses tuleb meelde tuletada, et ELTL artikliga 296 nõutav põhjendus peab vastama asjaomase akti olemusele, sellest peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel mõista võetud meetme põhjuseid ja pädeval kohtul teha kontrolli. Põhjendamise nõuet tuleb hinnata arvestades juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, põhjenduste olemust ja huvi, mis võib olla akti adressaatidel või teistel otseselt ja isiklikult aktiga seotud isikutel selgituste saamiseks. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks täpsustatud kõik asjakohased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele ei tule hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja kõiki asjaomast valdkonda reguleerivaid õigusnorme silmas pidades (2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63; 22. juuni 2004. aasta kohtuotsus Portugal *vs.* komisjon, C-42/01, EU:C:2004:379, punkt 66, ning 15. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, punkt 79).

169 Käesoleval juhul tuleb esiteks tõdeda, et komisjon märkis vaidlustatud otsuse esimeses põhjenduses, et Zalando platvorm talletas ja levitas üldsusele teavet teenusesaajate taotlusel.

170 Lisaks tuleb märkida, et komisjon tuletas vaidlustatud otsuses meelde konteksti, milles see otsus vastu võeti. Sellest kontekstist nähtub aga, et hageja oli enne nimetatud otsuse vastuvõtmist mõistnud, miks Zalando platvorm on digiplatvorm.

171 Nimelt, ühelt poolt märkis komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 2, et hageja on avaldanud vastavalt määruse 2022/2065 artikli 24 lõikele 2 teabe Zalando platvormi kuu keskmise aktiivsete teenusesaajate arvu kohta, kinnitades seega, et ta möönab, et see platvorm on selles sättes silmas peetud digiplatvorm.

172 Teiselt poolt märkis komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 sisuliselt, et hageja möönis oma seisukohtades komisjoni esialgsete järelduste kohta, et platvorm Zalando on Partner Programmi osas digiplatvorm määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses. Komisjon märgib ühtlasi, et hageja vaidlustab seoses sellega üksnes asjaolu, et väga suureks digiplatvormiks määramisel võeti arvesse Zalando Retaili teenuse saajaid.

173 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et arvestades vaidlustatud otsuse vastuvõtmise konteksti, nagu seda on selles otsuses meelde tuletatud, on komisjon toonud piisavalt selgelt ja ühemõtteliselt esile, miks ta leidis, et platvorm Zalando on digiplatvorm määruse 2022/2065 artikli 3 punkti i tähenduses ja sellest tulenevalt majutusteenus nimetatud määruse artikli 3 punkti g alapunkti iii tähenduses.

174 Teiseks nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 8 ja 9, et komisjon selgitas vaidlustatud otsuses, et teenusesaajad, kes ostsid Zalando Retaili teenuses tooteid, võisid olla enne kokku puutunud Partner Programmis tegutsevatelt kolmandast isikust müüjatelt pärineva teabega. Seega näitas ta piisavalt selgelt ja ühemõtteliselt, miks ei saa Zalando platvormi KKAd kindlaks määrata nende kolmandast isikust müüjate müügi väärtuse alusel.

175 Sellest tuleneb, et hagejal ja bevh-l ei ole alust väita, et vaidlustatud otsus on ELTL artikli 296 alusel põhjendamata, ega järelikult ka seda, et komisjon rikkus olulist vorminõuet.

176 Neil asjaoludel tuleb kolmas väide tagasi lükata ja järelikult jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

177 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud kohtukulud hüvitama, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb kohtukulud mõista välja hagejalt.

178 Menetlusse astunud institutsioonid kannavad kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt ise oma kohtukulud. Euroopa Parlament ja nõukogu kannavad seega kumbki ise oma kohtukulud.

179 Kodukorra artikli 138 lõike 3 alusel kannavad EISi ja bevh ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (seitsmes koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Zalando SE kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud.**

3. **Jätta Euroopa Parlamendi, Euroopa Liidu Nõukogu, European Information Society Institute o.z.-i (EISi) ja Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) kohtukulud nende endi kanda.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 3. septembril 2025 Luxembourgis.

Allkirjad